

ninger dybe og sorte som paa en Dødning. De lange, udtærede Hænder laa fladt foldede over hans Bryst; Blikket var løftet mod det høje.

Rundtom i Salen sad man med tilbageholdt Aandedræt. Endog Ministeren glemte et Øjeblik sin Værdighed og stirrede maabende op over sine Næseklemmer, som han havde paasat sig for bedre at kunne se. Ja, om det saa var Vilh. Pram, saa saae han ud, som om han ikke længer rigtig vidste, hvad han skulde mene. Da Emanuel nu hævede sine Arme mod Himlen og med svag, skælvende Stemme sagde: „Tal, Herre ... din Tjener hører!“ — og da der i det samme lød et dumpt rullende Tordenbrag i det fjerne, gik der med eet en Gysning gennem den hele Forsamling.

Emanuel blev staaende med oprakte Hænder og tillukkede Øjne; men ikke en Lyd kom over hans hvide Læber. Man kunde se, at hele hans Legeme rystede; at Sveden randt ham ned over Ansigtet. Og pludselig sank han sammen, bedækkede Ansigtet med sine Hænder og udbrød under en stønnende Hulken:

„Min Gud! Min Gud! ... Hvorfor har du forladt mig!“

Der løftede sig i dette Øjeblik ligesom et Lettelsens Suk fra den store Forsamling. Det var, som befriedes de alle fra en sammensnørende Angst ved at have faaet Vished for, at det ikke var nogen gudesendt Profet, men slet og ret en gal Mand, de havde for sig. Forstander Sejling havde hurtig rejst sig, og ved Hjælp af et Par tililende Mænd blev nu Emanuel lempelig ledet ned fra Talerstolen og derpaa under Forsamlingens medynksfulde Deltagelse bragt ud af Salen.

Endnu helt ude fra Forstuen kunde man høre hans hjælpeløse Hulken. — —

Saa lettet man nu paa en Maade var, og skønt man straks paa Ordstyrerens Forslag gav sig til at afsynge en Sang for at bringe de opskræmte Gemytter i Ro, hengik der alligevel nogen Tid, inden man forvandt Indtrykket af den uhyggelige Scene. Dertil kom, at Uvejret hastigt nærmede sig. Et Par vældige Tordenskrald havde allerede lydt inde over Byen, og en hagelblandet Regn begyndte at smelde mod Ruderne.